

АНХЕЛА ВАЛВЕЙ

ТОРТА С БАДЕМИ И ЛЮБОВ

Tarta de almendras con amor
Copyright © Ángela Vallvey, 2017
All rights reserved.

Всички права запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, съхранявана в информационна база данни, копирана или препечатвана с каквито и да е технически средства, без предварителното писмено разрешение на издателството.

© Радослава Георгиева – превод от испански език
© Анелия Калева – худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2017
ISBN 978-954-389-429-1

**Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

Ангела Валвей

Торта
с бадеми

и

Любов

EPA

На моята племенница Анхела,
която се учи да готви и да живее.

Синдромът на Вернон и Тифин не съществува, но
един на две хиляди човека страда от някаква рядка
болест.

Тази книга е и за тях.

Пий храната и дъвчи напитката.

ИНДИАНСКА ПОГОВОРКА

Една голяма и скъпа крава

МАРВИН ХАРИС, „Добро за ядене“

Понякога мисля за до шест невъзможни неща преди
закуската

ЛУИС КАРОЛ, „Алиса в страната на чудесата“

ДНЕВНИК на Фиона
Висящи въпроси:

**КАКВО ДА НАПРАВИШ, ЗА ДА СТИГНЕШ ДО
СЪРЦЕТО НА МОМЧЕТО, КОЕТО ХАРЕСВАШ, ПРЕЗ
СТОМАХА МУ.**

Как да разбереш, че си се влюбил, ако никога преди не си се влюбвал, как да признаеш любовта, ако никога нито си я виждал, нито си я чувал, нито си можел да си я представиш?... Любовта не е като стар приятел, чието лице си спомняш. Как да я разпознаеш тогава?

Въпреки че в някои случаи един стар приятел може да се превърне в твоята любов.

Вълнувам се, мислейки за всичките важни неща, които след много усилия научих, докато опознах любовта. И разпознах моята любов.

#СмеТоваКоеТоЯдем
#ЯдемТоваКоеТоМожем
#АзБихМоглаДаСиИзямВсичко

Кои са симптомите, които те карат да мислиш, че се появява една нова емоция, която сграбчва тялото ти, която тихомълком завладява сетивата ти по толкова перфектен начин, че сякаш е лято и пролет посред зима, и която звучи по-добре от музиката на видеоигра с извънземни.

Мисли! Мисли!

#ТърсейкиЛюбовтаОткрихЕдинИзгубенСтарМобиленТелефон
#АзСъмВлюбенатаАматьорка

Ако не знаем да обичаме, то е, защото всъщност никой не ни е научил. Иска се малко опит, за да разпознаем това толкова странно, толкова нормално, толкова ново, толкова старо, толкова сладко, толкова солено, толкова пикантно чувство...

Един важен спомен.

Хубавите спомени са като приятните вкусове: незабравими. Вкопчат се в паметта и живеят там, завинаги млади, излъчвайки вечния си аромат на пълно, абсолютно щастие.

А лошите спомени са като лошо храносмилане: болезнени, неприятни, продължителни...

Както хубавите, така и лошите спомени могат да бъдат важни. Аз имам няколко и от двете категории. Те са моята опора, когато се чувствам изгубена.

#ТазиСъмКоятоТиЛипсваше
#ИдвайВече-ПичЧеТеОбичамЛудо

Спомням си, че бях толкова малка, че не можех да произнеса добре неговото име. Казвах му Алберто *Ескалон** (казва се Сканлон). Той, без изобщо да се дразни, прощаваше моето неправилно произношение. Аз бях малко момиченце, а той истински мъж (две години по-голям от мен) с привлекателна и съблазнителна усмивка...

Не зная дали някой може да се влюби, когато е дете, вероятно не. Но несъмнено може да чувства обожание. Точно това чувствах към Алберто Сканлон Маесо.

* Escalón (исп.) – стъпало на стълба; стъпка, крачка. – Б. пр.

Беше дошъл от чужбина и говореше зле нашия език. Понякога казваше неща, които никоой не разбираше. Но беше свикнал да не бъде разбран. Един ден ми каза, че в неговата къща говорели два езика, този на баща му и този на майка му. Но той се преструвал, че не разбира нито един от двата, най-вече когато му се карат.

Момчето от секцията със замразени храни, любовта на моя живот, не беше просто един импулс или мимолетен копнеж, както всъщност открих по-късно. Това, че ме заплени, докато бях в супермаркета, не беше никак случайно. Алберто изобщо не е като това, което се случва от пръв поглед, а спомен от хубавите, запазен още от първите години на моя живот.

Един ден бяхме в двора на училището, когато злобната Лия, която ме преследва още от най-ранна детска възраст, се ядоса, защото бях завършила една игра с конструктор, докато на нея ѝ се бяха разпаднали всички части.

Изведнъж я обхвана ярост и с едно замахване счупи прекрасната ми конструкция, която бях направила: един абстрактен дворец, пълен с кубове и правоъгълници, които изглеждаха като сюрреалистични кули, магически крепостни стени, на които сякаш всеки момент щеше да се появи малък принц от плът и кръв.

Моята конструкция бе висока, поради което имаше крехко равновесие. На Лия не ѝ трябваше много, за да я разруши. Почувствах се толкова нещастна, че заплаках, а Лия веднага се направи на разсеяна и се отдръпна от сцената. Тръгна с приятелките си, едната от които продължаваше все още да бъде нейната заместничка в кръстоносния ѝ поход в името на Злото.

Плачех безутешно, наобиколена от частите, които бяха дали форма на конструкцията на моите мечти.

Никоой не ми обръщаше внимание. Бяхме в една зона за игри на открито, в която училището предоставяше на

наше разположение различни играчки, почти всички за конструиране.

Бях свикнала Лия да ме преследва и да ме измъчва по възможно най-коварните начини, но така и не го приемах.

Все още не съм го направила.

От много години понасям тази свиня. Дори не зная как не съм ѝ отговорила повече от веднъж. Понякога усещам яростта да расте вътре в мен, както и страхът. Забелязвам, че ако бях освободила тази енергия, тази сила и този гняв, който Лия бе подхранвала в мен в продължение на всичките тези години, би било като да пусна звяр, който от дълго време е затворен.

Имам усещането, че този звяр би приличал много на Лия, че има нещо в мен, което Лия е създала и подхранила в продължение на това време, нещо което прилича на нея. Лия го е създала със своето преследване и унижения, с подценяванията си, със словесното си насилие. Мисля, че цялата тази жестокост се е вмъкнала в сърцето ми и е образувала свой собствен боклук, който с времето постепенно нараства.

Доста време седях на пода, заобиколена от блестящи цветове, чувствайки се нещастна и самичка на света.

Родителите ми ми липсваха, а и исках да имам по-голям брат или сестра в същото училище, която да ме защитава всеки път, когато онази глупачка ме дразнеше. Сестра ми си я представях огромна и яка, а брат ми висок, с ръста на един от учителите, едно здраво и силно момче, което ме спасява всеки път, когато някой се опитва да ми причини вреда. Не му е нужно нищо повече от това да погледне моите преследвачи, за да ги накара да почувстват ужасен страх. За да ги накара да побегнат.

Брат ми би дошъл и само с поглед би сплашил Лия и съучастниците ѝ, а те биха излезли тичайки като попарени мишки, помислих си за енти път.

Усмихнах се, като си представих сцената.

Но истината е, че няхах сестра, нито брат, нито дори невидим приятел. Добре, де, невидими приятели, разбира се, имах. Фактически, имах няколко. Но нито един от тях не беше достатъчно важен, за да уплаши Лия.

Погледнах си униформата, изцапана с кал или с шоколад, или с какъвто и да е друг хранителен елемент (това, което обикновено ядях тогава, беше преди всичко кал и шоколад). Чувствах се слаба, незначителна и незащитена. Имах и едно странно усещане за опасност, което ме караше да бъда малко параноичка. А по онова време дори не съществуваше Яху отговори, за да прибегна до него с моите философски съмнения.

#ТиСиНайДобриятОтговор

#НайСладкотоРешение

#ИЗнаешПоДобреОтКалтаСШоколад

Така бях, когато едно момче се приближи към мен.

Беше поне две години по-голямо от мене. Дори не можех да си представя, че едно дете от *големите* би обърнало внимание на моята беззащитност. Но той го направи. Казваше се Алберто. Погледна ме и ме попита с очи толкова нежни като пресен донът:

– Случило ли ти се е нещо?

Бях готова да умра, преди да му призная, че току-що са ме подложили на нова подигравка измежду безбройните подлости, на които Лия беше фен.

– Не, няма нищо.

Това му казах, но той не ми повярва. И с право. Даде си сметка, че се опитвам да скрия отчаянието си.

– Видях как това дете те блъскаше и после хвърляше конструктора ти. Затова ли плачеш?

Кимнах и преглътнах сълзите си заедно с остатъка от

други обилни секрети, произлизащи от едно място на лицето ми.

Спомням си, че Алберто говореше малко странно, имаше странен акцент. Но аз бих го разбрала дори и да не говореше на никакъв човешки език.

Подаде ми ръка и ми помогна да стана.

Този жест ме накара да си възвърна достойнството, което не си представях, че имам.

– Благодаря – изхълцах.

В паметта ми този епизод и други като него се бяха обогатили с течение на времето, бяха се превърнали в нещо типично за вълшебна приказка.

Моментът, в който принцът протяга ръка и кара принцесата да се изправи на крака, да възвърне честта си, да възстанови гордостта си. Моята учителка по език и литература казва, че това виждане за нещата е дълбоко мачистко. Вече го зная. Но продължава да бъде много приятно, когато става въпрос да си помечтаеш малко.

#СвалямСиТвоятаЛюбовВМоятаДуша

#ПоБързоОтколкотоЕднаВидеоиграВМояКомпютър

През онази учебна година Алберто се превърна в моя пазител. Всеки път, когато излизахме на двора, не сваляше очи от мен. Така че Лия трябваше да си намери нов обект за жестоките си шеги. Щом се опиташе да ме бутне или да ми се подиграе, Алберто се появяваше до мен като с магическа пръчка. Тя го поглеждаше очарована и ме оставяше на мира. Стигнах до мисълта, че търсеше одобрението на Алберто и заради това не се заяждаше с мен, когато той беше наблизо.

Алберто беше един странстващ рицар. Яздещ в тръст. Препускащ. Тичащ (защото тичаше много бързо). Толкова силен и красив, че можеше да си съперничи, с който и

да е човек или въображаем приятел, който да съм имала някога.

Бяхме установили помежду си една странна връзка, една нишка, която свързваше неговото сърце с моето. Невидима връзка, която аз можех да дръпна, за да го повикам, когато имах проблеми.

Спомням си с удоволствие как Лия се оказа изведнъж без любимата си играчка: мен. Нейната жестокост остана ненужна, напълно отегчена.

Нуждаеше се от друго слабо човече, върху което да стоварва недоволството си, нейният начин да съществува в този свят. Никога не разбрах защо това е така. Защо гневните и жестоки хора като Лия търсят други по-слаби като мен, за да ги превърнат в мишена на своята свирепост.

Натъжи ме много да разбера, че Лия скоро си беше намерила някого, който да ме замести.

Беше едно русо момиченце с огромни тъмни кръгове под очите, сякаш не беше спало, откакто се е родило. Имаше крехък и чуплив вид и беше с една година по-малка от мен. Понякога се напикаваше и чорапогащите ѝ винаги бяха влажни.

Лия имаше доста ефикасен детектор, за да намира най-хилавите и страхливи деца. Горкичкото се превърна в моята заместничка по време на учебната година, през която Алберто се превърна в мой закрилник. Съжалявах много за нея, понякога я гледах от разстояние и безсилието караше сърцето ми да бие по-силно. Но, от друга страна, не можех да направя нищо за нея. Аз бях толкова малка и толкова безсилна колкото и момиченцето. И се намирах в безопасност с Алберто, бях толкова доволна да се освободя от жестокостта на Лия, че бях неспособна да мисля за друго.

Докато един ден изненадах Лия и една от нейните приятелки да бият детето. Скубеха косата му и бяха сва-

лили чорапогащите му. Беше полуголо и плачеше с едно особено и трогателно примирение. Сякаш беше приело съдбата си. Като агънце, което знае, че отива на заколение, но не може да го избегне.

Тогава изтичах навън и извиках Алберто. Той веднага се отзова. Не се поколеба нито за миг. Сграбчи за едната ръка Лия и я блъсна на пода.

– Остави я на мира – гласът му беше толкова уверен, че изглеждаше като на възрастен.

Аз почувствах гордост, която ме изпълни цялата. Почувствах се заситена, сякаш току-що бях изяла един пържен мамут.

Лия се сви като змия. Очите ѝ бяха сведени, признавайки превъзходството на Алберто. Страхуваше се от него, а нещо ми подсказа, че и му се възхищаваше, че би дала всичко, за да бъде негова приятелка, за да бъде като него, добра и щедра...

– Нищо не ѝ правех – излъга безочливо.

– Да, правеше – каза Алберто с толкова спокоен глас, че не съответстваше на този на дете. – Ако отново досаждаш на това дете, ще трябва да се разправяш с мен. Не ми пука, че си дъщеря на началника на учебния отдел – тогава бащата на Лия беше началник на учебния отдел на училището, – ако учителите не са способни да те сложат на мястото ти, ще го направя аз.

Тя замълча.

Знаеше, че той говори сериозно.

Изправи се бързо и си тръгна със своята съучастничка. Алберто, момичето и аз останахме сами.

Малката беше красива, но тъмните кръгове под очите я караха да прилича на старица. Казваше се Кармен и се превърна в най-добрата ми приятелка.

Все още ми е такава.